

та и то по вяра мохамеданин” да става само по тяхна препоръка (ТДА Монтана, ф.3-к, оп.1, а.е.56, л.154).

Установените етнически обособени цигански махали години наред и след Освобождението продължават да дават ориенталския облик на редица български градове. Градоустройствената политика на държавата се насочва към изселване на циганите към покрайнините. Но демографските процеси и урбанизацията поставят този въпрос непрекъснато на дневен ред. Градът е привлекателно място за живот и труд за хора от всички етноси. Високата раждаемост, мобилността на циганите, вътрешномиграционните процеси предопределят непрекъснатото нарастване на техните махали и формиране на нови. Наред с това, части от старите се запазват в централните райони и се вписват в градската структура.

Циганска махала в София, края на XIX в.

В новоизбраната столица на Княжество България – *София* през 1881 г. съществуват четири цигански махали – Чауш махала (около паметника „В. Левски“), Шах махала (при площад „Славейков“), Чукур махала (площад „Възраждане“), махала Хаджи Манов мост (след Шарения мост – дн. Лъвов мост – от двете страни на т.нар. Ломско шосе). Скоро след това циганите от трите махали, озовали се вече в центъра на София, започват да бъдат премествани към махалата Хаджи Манов мост и по посока на железопътната линия към Пловдив „в местността Кюлюците – там, където се изхвърляха отпадъците на София... Най-характерното нещо за тези пренебрегнати жители на София бе, че живееха в смрад и нечистотии....”. След 1888 г. от тук също започват да се изселват извън очертанията на града, в ливадите на м. Коньовица. От циганите се изисква „да се приравнят към останалите граждани по

ЕВГЕНИЙ И. ИВАНОВ • ВЕЛЧО КРЪСТЕВ